

at der kunde være Anledning til, at Monarkiets Kasse udrede en Deel af det, der behøves som Tilskud til Kommunen for at holde Politiet i tilbørlig Stand. Det maa nemlig erindres, at Udgifterne til den Politimyndighed, der udøves i de nævnte Distrikter, for Tiden udredes af Monarkiets Kasse, og jeg seer ikke, at der er Anledning til, at den ikke ogsaa i Fremtiden skulde yde dem. — Hvad endelig angaaer den overordnede Bestyrelse af Politiet, da er der jo her i Loven fastsat, at den skal udnevnes af Staten, og det skal altsaa være et Statspolitii, men denne Bestemmelse forekommer mig at være uheldig; jeg troer, at Politivæsenet maa være et kommunalt Anliggende, som Staten kun har Tilsyn med og derigennem udøver en Indflydelse paa. Politimyndigheden kan ogsaa bruges i forskjellige politiske Retninger, og derfor troer jeg, det er heldigt, at selve Borgerne igjennem deres Delegerede udøve den afgjørende Indflydelse paa Bestaffenheden af de Mænd, der blive stillede i Spidsen for Politiet. — Jeg vil dernæst henstille, om det ikke kunde være rigtigt, at man i en Lov som denne gav en Bestemmelse, hvorved det blev paalagt Kommunen at erstatte den Skade, der foranlediges ved Oplob og Tumult; men vil man gennemføre noget Saadant, hvad jeg troer, man bør, vilde det vistnok ogsaa netop af den Grund være uønsket, at Den, der staaer i Spidsen for Politiet, er en Mand, som er valgt under Kommunens Indvirkning, idet man ellers vanskeligere kunde gjøre Kommunen ansvarlig for en saadan Uorden og dens for de enkelte Borgere skadelige Følger. En saadan Bestemmelse skulde naturligviis kun angaae de Tilfælde, hvor man ikke kunde træffe de Skyldige, og til disse vil jeg henregne ikke blot dem, der foretage selve Molestien paa Andres Eiendom, men ogsaa enhver Anden, som bliver greben paa selve Stedet, efterat Politiet har paalagt de Tilstedeværende at fjerne sig; thi de, der udøve slige Molestier, ere i Almindelighed Folk, som Intet have, og det kan derfor ikke nytte, at man har dem at holde sig til. Derimod er det lidt Tilfældet, at Folk, der have Noget, overvære slige Optøier og yde en ikke ringe Indflydelse paa, hvad der foregaaer, naagtet de ikke selv kaste Stenene, eller foretage noget egentligt Molesterende. Jeg vilde anfse det for saa meget rigtigere, at man her tog en Bestemmelse af denne Art, som det er mig bekjendt, at flere juridiske Sagkyndige have den Mening, at der ikke eksisterer nogen Lovbestemmelse, hvorefter Erstatning kan gives Borgerne i saadanne Tilfælde. — § 10 indeholder en Bestemmelse, som ikke forekommer mig at være aldeles tilfredsstillende eller tilstrækkelig. Der staaer nemlig: „Det skal være Politiet tilladt, om fornødent med Magt, at trænge ind i et Huus, for at anholde Den, der, naar han forfølges som skyldig i en Forbrydelse, i Politiets Paasyn gaaer ind i et saadant“; men det forekommer mig, at Politiet, naar det fik en paalidelig Underretning om, at en saadan Person, som det forfulgte, var gaaet ind i et Huus, uden at det dog selv havde seet det, ogsaa maatte være bemyndiget til at trænge derind for at overbevise sig om, hvorvidt det forholdt sig rigtigt. Det forstaaer sig af sig selv, at der af Den, der paastod, at en saadan Forbryder var gaaet ind i et Huus, maatte gibe Sikkerhed for, at det virkelig var Tilfældet, da man ellers vilde kunne tænke sig Misbrug fra Angiverens Side, idet han enten kunde ville vildelede Politiet eller fortrædige en Mand, ved at staffe ham en saadan Huusundersøgelse paa Halsen; men i den offentlige Sikkerheds Interesse forekommer det mig rigtigt, at Politiet ogsaa i dette Slags Tilfælde kan trænge ind i et Huus. — I den Instrux, der medfølger Lovkastet som Bilag, forekomme et Par Punkter, som synes mig mindre rigtige. Der er saaledes talt om, at Politimandskabet ikke maa forsvare sig selv imod personlig Overlast, naar denne ikke har nogen farlig Karakter; men det forekommer mig dog virkelig, at Den, der angriber en Politieembedsmand i hans Funktion, maa tage Skade for Hjemgjæld, og det er i ethvert Fald vanstækket for en saadan Mand at afgjøre, hvad der er et farligt Angreb. Derom troer jeg ikke, at man kan gibe en skyldgjørende Bestemmelse, og naar man i nogle Tilfælde tillader Selvforsvar og forbyder det i andre, udsætter man formeget den vedkommende Politiofficiant for at blive straffet for Misbrug af Embedsmyndighed. — Af et andet Punkt i Instruxen